

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 4Stk/10/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7016201212
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Potásch
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:7016201212.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu prof. JUDr. PhDr. Petra Potáscha, PhD. a členiek senátu JUDr. Moniky Valašikovej, PhD. a JUDr. Anity Filovej, v právnej veci žalobcov (sťažovateľov): 1. T. Q., nar.: XX.XX.XXXX, bytom J. XX, XXX XX B., 2. U. Q., nar.: XX.XX.XXXX, bytom J. XX, XXX XX B., žalobcovia právne zastúpení: Advokátska kancelária JUDr. Marcel Jurko, advokát s.r.o., AK so sídlom: Dominikánske námestie 11, 040 01 Košice, IČO: 36 863 408, proti žalovanému: Okresný úrad Košice, odbor opravných prostriedkov, Komenského 52, 041 26 Košice, IČO: 00 151 866, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-KE-OOP1-2016/031334/GEC zo dňa 25.08.2016, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcov proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k.: 5Sa/34/2016-105 zo dňa 6. októbra 2020 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Košiciach č.k.: 5Sa/34/2016-140 zo dňa 7. júla 2021, takto

rozhodol:

I. Kasačná sťažnosť sa z a m i e t a .

II. Účastníkom konania sa právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

I.

Konanie pred správnym súdom

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“ alebo „správny súd“) rozhodol tak, že v zmysle ust. § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu žalobcov a o trovách konania rozhodol tak, že ich náhradu nepriznal žalobcom ani žalovanému. Podanou žalobou sa žalobcovia domáhali zrušenia rozhodnutia žalovaného č. OU-KE-OOP1-2016/031334/GEC zo dňa 25.08.2016 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“), ktorým tento potvrdil rozhodnutie Okresného úradu Košice, odboru všeobecnej vnútornej správy spisové č.: OU-KE-OVVS2-2016/003287, č. priestupku: 2015/1715/LAK zo dňa 29.04.2016 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“). Prvostupňovým rozhodnutím boli žalobcovia v 1. a 2. rade uznaní vinnými zo spáchania priestupku, a to:

- žalobca v 1. rade zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. I písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“), ktorého sa dopustil tým, že dňa 06.04.2015 v čase okolo 19:20 hod. v záhradkárskej lokalite pod ulicou Wuppertálskou v Košiciach sa vyhrážal ujmou na zdraví oznamovateľke J. B. a D. B. slovami „koho tu má zmlátiť, komu má pripásať“, následne sa pred oznamovateľkou oháňal palicou a touto ju udrel po hlave, pričom keď vyberala z vrečka mobilný telefón, presne nezisteným spôsobom ju udrel po ľavej ruke a týmto jej spôsobil podľa lekárskej správy zo dňa 06.04.2015 zmliaždenie spánkovej časti hlavy vľavo a zmliaždenie ľavého lakťa s dobou liečenia do 7 dní a následne udrel palicou po chrbte psa

oznamovateľky, čím úmyselne narušil občianske spolunažívanie vyhrázaním ujmu na zdraví, drobným ublížením na zdraví a iným hrubým správaním. Podľa § 49 ods. 2 s poukazom na § 11 ods. 1 písm. b/ zákona o priestupkoch mu bola za spáchaný priestupok uložená sankcia - pokuta vo výške 40,- eur a podľa § 79 ods. 1 zákona o priestupkoch mu bola zároveň uložená povinnosť uhradiť štátu trovy konania spojené s prejednaním priestupku vo výške 16,- eur;

- žalobca v 2. rade zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch, ktorého sa dopustil tým, že dňa 06.04.2015 v čase okolo 19:20 hod. v záhradkárskej lokalite pod ulicou Wuppertálskou v Košiciach oznamovateľke J. B. vulgárne nadával slovami „tlstá sviňa“, čím úmyselne narušil občianske spolunažívanie iným hrubým správaním, za čo mu bola podľa § 11 ods. 1 písm. a/ zákona o priestupkoch uložená sankcia - pokarhanie a podľa § 79 ods. 1 zákona o priestupkoch. Zároveň mu bola uložená povinnosť uhradiť štátu trovy konania spojené s prejednaním priestupku vo výške 16,- eur.

2. Krajský súd v rámci konania o podanej správnej žalobe dospel k záveru o zákonnosti a správnosti žalobou napadnutých rozhodnutí. Vyhodnotiac vykonané dôkazy jednotlivo i v ich vzájomnej súvislosti sa správny súd stotožnil so závermi žalovaného, že priestupok sa stal a tento spáchali žalobcovia tak, ako je to uvedené v skutkových vetách prvostupňového rozhodnutia správneho orgánu.

3. Krajský súd považoval za nesporné, že medzi žalobcami a svedkami (vrátane poškodenej/oznamovateľky - J. B.) došlo dňa 06.04.2015 vo večerných hodinách ku konfliktu. Z výpovedí svedka T. N. nepochybne vyplýva, že žalobca v 2. rade v danej situácii na adresu poškodenej svedkyne použil okrem iných aj slovné spojenie „tlstá sviňa“, čo sám v rámci svojej výpovede pred správnym orgánom dňa 03.12.2015 potvrdil. Podľa názoru správneho súdu v konaní bolo dostatočným spôsobom preukázané aj to, že žalobca v 1. rade je vinný z priestupku v zmysle § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch. Napriek tomu, že žalobca v 1. rade spáchanie predmetného skutku poprel, toto bolo preukázané výpoveďami poškodenej svedkyne, svedkov T. N., S. S., L. S. a D. B.. Za rozhodný dôkaz označil krajský súd lekársku správu zo dňa 06.04.2015, ktorá jednoznačne potvrdila, že poškodená J. B. utrpela ľahký úraz (pomliaždenie spánkovej oblasti hlavy vľavo a zmliaždenie ľavého lakťa) s dobou liečenia do 7 dní, pričom z uvedenej správy tiež vyplýva, že tento úraz bol spôsobený úderom tupým predmetom, t.j. mohol byť spôsobený mechanizmom opísaným svedkyňou.

4. Vychádzajúc z uvedeného nepovažoval správny súd za potrebné vykonať ďalší dôkaz, navrhovaný žalobcami - oboznámenie nimi zhotoveného zvukového záznamu z uvedeného dňa, ktorý navyše nebol zadovážený zákonným spôsobom (t.j. bol vyhotovený bez súhlasu dotknutých osôb).

5. Pokiaľ ide o argumentáciu žalobcov spočívajúcu v tom, že práve menovaní svedkovia sa vo vzťahu k nim dopustili protiprávneho konania, čo mal preukázať nimi predložený dôkaz - zvukový záznam zo dňa 06.04.2015 (vulgárne nadávky a pod.), túto považoval správny súd za právne irelevantnú, pretože predmet súdneho konania bol vymedzený obsahom napadnutého rozhodnutia.

6. Krajský súd zároveň konštatoval, že správanie sa žalobcov nemožno posúdiť ani ako nutnú obranu v zmysle § 2 ods.2 písm. a/ zákona o priestupkoch, keďže z vykonaných dôkazov nepochybne vyplýva, že zo strany svedkov nedošlo k narušeniu integrity ich obydľia ani k fyzickému zásahu do ich osobnej integrity.

II.

Kasačná sťažnosť, vyjadrenie

7. Proti rozsudku krajského súdu podali kasačnú sťažnosť žalobcovia (ďalej ako „sťažovatelia“). Právne ju odôvodnili ustanovením § 440 ods. 1 písm. g/ SSP, t.j. tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

8. V konkrétnostiach je kasačná sťažnosť koncipovaná v dvoch argumentačných líniách:

8.1 Sťažovatelia odkazujú na vybrané časti odôvodnenia rozsudku krajského súdu (k tomu pozri toto odôvodnenie nižšie), keď poukazujú na to, že U. Q. (žalobca v 2. rade) v rámci objasňovania, resp. konania o priestupku pred správnymi orgánmi uviedol, že „dňa 6.4.2015 mohlo dôjsť z jeho strany smerom k J. B. k takému slovnému spojeniu [poznámka kasačného súdu „tlstá sviňa“], ale to až v tom momente, keď zo strany J. B. smerom k U. Q., ktorý ako taký v bol v tom čase na svojej záhrade,

bolo vyrieknuté vulgárne slovné spojenie a teda že k tomuto vulgárnemu verbálnemu ataku zo strany U. Q. došlo až potom, čo on sám bol prv vystavený vulgárnemu verbálnemu ataku produkovanému zo strany J. B. a S. S., a teda že sa v tomto momente jednalo zo strany U. Q. len o akúsi jeho vulgárnu reakciu na vulgárnu akciu J. B. a aj S. S....". Toto tvrdenie U. Q. (t.j. skorší verbálny útok J. B. na jeho adresu) má dokazovať aj zvukový záznam predložený sťažovateľmi v priebehu konania, ktorý však správne orgány a ani krajský súd, nevykonali (pozn. kasačného súdu: má sa jednať o zvukový záznam zachytávajúci prejavy viacerých osôb bez ich súhlasu). Predmetný zvukový záznam podľa sťažovateľov preukazuje aj to, že svedecké výpovede, ktoré boli v konaní použité ako podklad pre rozhodnutie správnych orgánov (rozhodnutie o priestupku) sú nepravdivé („lživé“). V tomto kontexte sťažovatelia namietajú bod 41. odôvodnenia rozsudku krajského súdu, v ktorom tento uviedol: „Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa súd obmedzil na otázku, či vykonané dôkazy z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú spochybnené, najmä kvôli prameňu, z ktorého pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel.“, ako aj bod 43. napadnutého rozsudku, v ktorom krajský súd uviedol: „Z výpovedi svedka T. N. nepochybne vyplýva, že žalobca v 2. rade v danej situácii na adresu poškodenej svedkyne použil okrem iných aj slovné spojenie „tlstá sviňa“, čo sám v rámci svojej výpovede pred správnym orgánom dňa 3.12.2015 potvrdil, keď uviedol, že na adresu J. B. mohol použiť nadávku „tlstá sviňa“, pretože keď mu nadávala, tiež si servítka pred ústa nekládol.“. Sťažovatelia majú za to, že krajský súd nemohol ustáliť kredibilitu svedeckých výpovedí, keďže nevykonal nimi navrhnutý dôkaz - zvukový záznam zo dňa 06.04.2015, pričom z tohto zvukového záznamu má - okrem iných - vyplývať aj „deliktuálny prejav J. B. a spol.“. Majú za to, že krajský súd mal vo veci uplatniť test proporcionality a bez ohľadu na spôsob obstarania tohto zvukového záznamu, krajský súd mal tento dôkaz vykonať. Namietajú, že touto nahrávkou by sa vykonané dôkazy spochybnili, pričom krajský súd namiesto vykonania tohto dôkazu, v rozsudku uviedol, že „z výpovedí svedka T. N. nepochybne vyplýva, že žalobca v 2. rade v danej situácii na adresu poškodenej svedkyne použil okrem iných aj opísané slovné spojenie.“. Sťažovatelia ďalej poukázali na svoje podania produkované v priebehu konania o priestupku.

8.2 V ďalšej časti kasačnej sťažnosti, sťažovatelia namietajú bod 43 odôvodnenia krajského súdu, v ktorom sa tento venoval rozhodnutiam správnych orgánov v kontexte priestupku žalobcu v 1. rade (výňatok z bodu 43 odôvodnenia napádaného rozsudku: „Podľa názoru správneho súdu v konaní bolo dostatočným spôsobom preukázané aj to, že rovnakého priestupku, avšak spôsobom drobného ublíženia na zdraví, sa dopustil aj žalobca v 1. rade, ktorý síce spáchanie predmetného skutku poprel, avšak toto bolo preukázané výpoveďami poškodenej svedkyne, ako aj svedkov T. N., S. S., L. S. a D. B., špecifikovaných v bodoch 14, 18, 19, 23 a 25 odôvodnenia rozsudku. Za podstatný v tejto súvislosti považoval správny súd dôkaz - lekársku správu UNLP Košice, Oddelenia urgentného príjmu zo dňa 06.04.2015, ktorá jednoznačne potvrdila, že poškodená svedkyňa J. B. utrpela ľahký úraz (pomliaždenie spánkovej oblasti hlavy vľavo a zmliaždenie ľavého lakťa) s dobou liečenia do 7 dní, pričom z uvedenej správy tiež vyplýva, že tento úraz bol spôsobený úderom tupým predmetom, t.j. mohol byť spôsobený mechanizmom opísaným uvedenou svedkyňou. Vychádzajúc z uvedeného nepovažoval správny súd za potrebné vykonať ďalší dôkaz, navrhovaný žalobcami - oboznámenie nimi zhotoveného zvukového záznamu z uvedeného dňa, ktorý navyše nebol zadovážený zákonným spôsobom (bez súhlasu dotknutých osôb).“). Sťažovatelia namietajú, že lekárska správa je dôkazom o tom, že J. B. bola spôsobená ujma na zdraví, avšak táto nepreukázala, že sa tohto konania dopustil žalobca v 1. rade („nedokazuje to, že by práve a len T. Q. mal spôsobiť J. B. tento úraz“). V tomto kontexte opätovne replikujú to, že závery orgánov verejnej správy o tom, že sa tohto protiprávneho konania (ublíženia na zdraví) dopustil T. Q. (žalobca v 1. rade) vychádzali z výpovedí svedkov (výpovede J. B., T. N., S. S., L. S. a D. B. - body 14, 18, 19, 23 a 25 odôvodnenia napadnutého rozsudku), pričom týchto svedkov považujú sťažovatelia za nedôveryhodných.

9. V súhrne sťažovatelia uviedli, že majú k dispozícii dôkaz (zvuková nahrávka zo dňa 06.04.2015), ktorý má - podľa ich názoru - povahu „svedeckej výpovede voči nikomu a ničomu nezaujateho alebo predpojatého svedka“, a ktorý zároveň spochybňuje výrok rozhodnutí orgánov verejnej správy a rozsudku krajského súdu. Namietali, že tento nebol vykonaný tak orgánmi verejnej správy, ako ani krajským súdom, pričom tento mal podľa rozsudku skúmať výpovednú hodnotu obstaraných a vykonaných dôkazov (najmä kvôli prameňu, z ktorého pochádzajú). Sťažovatelia odkazom na čl. 16 ods. 5 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj ako „CSP“) v spojení s čl. 3 CSP argumentovali že tento dôkaz mal byť vykonaný. Uviedli, že ak by aj tento dôkaz nebol obstaraný v súlade so zákonom, správne orgány boli povinné reagovať na ich požiadavku „na vykonanie testu

proporcionalitý“. Namietali, že príslušný správny orgán mal vyhodnotiť, či vykonanie takéhoto dôkazu je spôsobilé zasiahnuť do osobnostných práv dotknutej osoby, a to aj s prihliadnutím na skutkové okolnosti veci. Mal riešiť povahu nahrávky, spôsob jej obstarania, vzájomné postavenie osoby, ktorá nahrávku obstarala a osôb, ktoré sú na nahrávke zachytené, miesto obstarania nahrávky a pod.

10. Sťažovatelia sa domáhajú, aby na základe vyššie uvedených kasačných dôvodov, najvyšší správny súd zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

11. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadril.

III.

Konanie pred kasačným súdom

12. Prejednávaná vec bola dňa 22.03.2021 predložená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky - ako súdu príslušnému na konanie a rozhodnutie - podľa právnej úpravy účinnej k danému dňu. Na Najvyššom súde Slovenskej republiky bola vec náhodným výberom pridelená na rozhodnutie senátu 10S - sp. zn. 10Asan/5/2021. Dňa 20.05.2021 bola vec vrátená bez rozhodnutia na odstránenie nedostatkov krajskému súdu. S účinnosťou od 1. augusta 2021 (§ 101e ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov) začal svoju právomoc vykonávať Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, pričom k tomuto dňu prešiel z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na Najvyšší správny súd Slovenskej republiky výkon súdnictva vo všetkých veciach, v ktorých je od 1. augusta 2021 daná právomoc Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (čl. 154g ods. 4 a 6 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Predmetná vec bola (po vydaní opravného uznesenia Krajského súdu v Košiciach č.k.: 5Sa/34/2016-140 zo dňa 7. júla 2021) dňa 10.09.2021 predložená Najvyššiemu správneému súdu Slovenskej republiky a bola jej pridelená spisová značka 4Stk/2/2021. Dňa 20.10.2021 bola vec vrátená bez rozhodnutia na odstránenie ďalších nedostatkov krajskému súdu (súdny poplatok za kasačnú sťažnosť). Predmetná vec bola po odstránení nedostatkov dňa 28.12.2021 opätovne predložená Najvyššiemu správneému súdu Slovenskej republiky a bola jej pridelená spisová značka 4Stk/10/2021, pod ktorou o nej bolo rozhodnuté.

13. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo. Kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky www.nssud.sk podľa § 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP.

14. Pre účely rozhodovania vo veci sa kasačný súd oboznámil aj s administratívnym spisom, z ktorého považoval za preukázaný skutkový stav relevantný pre súdenú vec a opísaný v bodoch 15 až 17 tohto odôvodnenia.

15. Zo zápisnice o prejednávaní priestupku zo dňa 03.12.2015 vyplýva, že na tomto ústnom pojednávaní sa zúčastnili sťažovatelia v 1. a 2. rade ako obvinení zo spáchania predmetného priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, ktorí zhodne uviedli, že trvajú na svojich výpovediach, podaných počas trestného stíhania vo veci. Popreli, že sa predmetného priestupku dopustili s tým, že poškodenú (J. B.) ani jeden z nich neudrel a jej výpoveď, ako aj výpovede ostatných svedkov považovali za špekulatívne, keď títo policajtom pôvodne tvrdili, že J. B. palicou udrel sťažovateľ v 2. rade a keď on to poprel, tvrdili, že ju udrel sťažovateľ v 1. rade. Opakovane uviedli aj to, že J. B. sa ich snažila verbálne vyprovokovať, vulgárne im nadávala. Sťažovateľ v 1. rade uviedol, že z jeho strany žiadne nadávky ani vyhrážky neodznili, sťažovateľ v 2. rade pripustil, že na adresu menovanej použil nadávku „tlstá sviňa“, pretože keď mu nadávala, tiež „si servítku pred ústa nekládo!“.

16. Dňa 29.04.2016 vydal Okresný úrad Košice, odbor všeobecnej vnútornej správy prvostupňové rozhodnutie, ktorým boli sťažovatelia uznaní vinnými zo spáchania priestupku v zmysle výroku uvedeného v bode 1 tohto rozsudku. Prvostupňový správny orgán uviedol, že hoci obvinený sťažovateľ v 1. rade spáchanie skutku poprel, považoval za spoľahlivo preukázané, že priestupok, kladený mu za vinu, špecifikovaný vo výrokovej časti rozhodnutia, spáchal, z čoho ho usvedčuje svedecká výpoveď svedka T. N., ktorý dosvedčil úder po ruke oznamovateľky, do chrbta psa, ako aj vyhrážky ujmu na

zdraví, ďalej svedecká výpoveď S. S., ktorý dosvedčil, že sa obvinený oháňal palicou a uderil po chrbte psa; tiež svedecká výpoveď L. S., ktorá dosvedčila úder po hlave a po ruke oznamovateľky i úder do chrbta psa, ako aj svedecká výpoveď D. B., ktorý dosvedčil úder po ruke oznamovateľky. Na základe uvedených svedeckých výpovedí v ich vzájomných súvislostiach, v nadväznosti na lekársku správu zo dňa 06.04.2015, ktorá preukázala, že oznamovateľka utrpela ľahký úraz s dobou liečenia do 7 dní - pomliaždenie spánkovej oblasti hlavy vľavo a zmliaždenie ľavého lakťa, nemal prvostupňový správny orgán o vine obvineného sťažovateľa v 1. rade žiadne pochybnosti. Prvostupňový správny orgán taktiež považoval za spoľahlivo preukázané, že obvinený sťažovateľ v 2. rade v rovnakom čase a na rovnakom mieste oznamovateľke nadával slovami "tlstá sviňa", z čoho ho usvedčuje svedecká výpoveď T. N., ktorý dosvedčil, že tento obvinený oznamovateľke nadával slovami "tlstá sviňa, tučná sviňa, piča"; tiež svedecká výpoveď S. S., ktorý dosvedčil, že menovaný vulgárne nadával, ďalej svedecká výpoveď D. B., ktorý dosvedčil, že tento obvinený pokrikoval rôzne vulgárnosťami, ako aj priznanie obvineného sťažovateľa v 2. rade, ktorý pripustil, že vyslovil voči oznamovateľke nadávku "tlstá sviňa".

17. Žalovaný dňa 25.08.2016 napadnutým rozhodnutím prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

IV.

Právne predpisy a právne názory kasačného súdu

18. Podľa § 2 ods. 1 a 2 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

19. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmavajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

20. Podľa § 194 ods. 1 SSP, správnym trestaním sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie orgánov verejnej správy o priestupku, správnom delikte alebo o sankcii za iné podobné protiprávne konanie.

21. Podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch, priestupku sa dopustí ten, kto úmyselne naruší občianske spolunažívanie vyhrázaním ujmu na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obvinením z priestupku, schválnosťami alebo iným hrubým správaním.

22. Bez ohľadu na to, že podľa názoru kasačného súdu sú kasačné body obsiahnuté v podanej sťažnosti subsumovateľné pod iné zákonné ustanovenia ako to uviedli sťažovatelia, najvyšší správny súd uplatnil vo veci materiálny prístup k obsahu podania sťažovateľov a takto zaujme aj právne názory k jednotlivým kasačným bodom.

23. V prvom rade je zrejmé, že sťažovatelia brojili proti tomu, že tak v správnom konaní, ako ani v rámci konania pred správnym súdom nebol vykonaný dôkaz - zvuková nahrávka zo dňa 06.04.2015, ktorú mali zhotoviť sťažovatelia, a ktorá má zachytávať incident, ktorý bol predmetom priestupkového konania, príp. jeho časť. Mali za to, že predmetná nahrávka (keby bola vykonaná), by spochybnila svedecké výpovede, z ktorých správne orgány vychádzali. Mali za to, že ak by bola vykonaná v súdnom konaní, krajský súd by nemohol dospieť k záveru o relevantnosti vykonaných dôkazov (svedeckých výpovedí). Podľa názoru sťažovateľov, vykonanie predmetnej nahrávky ako dôkazu bolo dôvodné, keďže by z nej vyplynulo, že sťažovateľ v 2. rade síce použil na adresu J. B. vulgarizmus, ale urobil tak až po tom, čo vulgárne pojmy na jeho adresu použila poškodená (oznamovateľka) J. B..

24. Kasačný súd v prvom rade uvádza, že zo skutkového aj právneho hľadiska je potrebné rozlišovať medzi protiprávnym konaním sťažovateľov (z priestupkov, z ktorých spáchania boli uznaní vinnými) a prípadným protiprávnym konaním tretích osôb (napr. poškodenej - J. B.). Nepochybne, nie je vylúčené, že určitým konaním (ak by toto bolo preukázané), znaky skutkovej podstaty priestupku (vo vzťahu k

sťažovateľovi, resp. sťažovateľom) mohla naplniť aj J. B.. To, či sa dňa 06.04.2015 pri incidente, v súvislosti s ktorým boli uznaní za vinných z priestupkov sťažovateľa, dopustila priestupku použitím vulgárnych pojmov aj poškodená, je však pre toto súdne konanie bezpredmetné.

25. To, že sťažovateľ v 2. rade vyslovil na adresu J. B. slovné spojenie uvedené v skutkovej vete prvostupňového rozhodnutia („tlstá sviňa“), sťažovateľ v 2. rade fakticky - implicitne akceptoval, resp. nepoprel - tak v rámci konania pred správnymi orgánmi, ako ani v rámci súdneho konania. V konečnom dôsledku to vyplýva aj z textu kasačnej sťažnosti (str. 1 - posledný odsek, str. 2 - prvý odsek) s tým, že predmetné slovné spojenie vyslovil sťažovateľ v 2. rade ako „reakciu“ na „akciu“ zo strany J. B., ktorá mala sama - chronologicky ako prvá v poradí - použiť vulgárne pojmy na adresu sťažovateľa v 2. rade. Keby tomu aj tak bolo, nemá to vplyv na to, že sťažovateľ v 2. rade slovné spojenie „tlstá sviňa“ na adresu J. B. použil a tým podľa orgánov verejnej správy naplnil znaky skutkovej podstaty priestupku, z ktorého bol uznaný za vinného.

26. Prípadná snaha sťažovateľov spochybníť v tomto zmysle svedecké výpovede celého „kvóra svedkov“ (k tomu pozri str. 2, druhý odsek kasačnej sťažnosti) je potom bez skutočnej relevancie vo vzťahu ku skutkovým okolnostiam priestupku, z ktorého bol uznaný sťažovateľ v 2. rade za vinného. Nič nebránilo sťažovateľovi v 2. rade, aby sám inicioval priestupkové konanie proti J. B., ak mal za to, že aj ona svojím konaním dňa 06.04.2015 naplnila skutkovú podstatu obdobného, príp. iného priestupku - voči jeho osobe, napr. tým, že použila na adresu sťažovateľa v 2. rade vulgarizmy. Práve v takomto konaní, ktoré by inicioval sťažovateľ v 2. rade, by bolo relevantné skúmať, či je možné a dôvodné vykonať ako dôkaz zvukovú nahrávku zo dňa 06.04.2015, ktorá údajne zachytáva - okrem iných - aj to, že to bola práve poškodená, ktorá konflikt verbálnym atakom na sťažovateľa v 2. rade vyvolala.

27. Kasačný súd (v zhode s krajským súdom) uzatvára, že v správnom konaní bolo dostatočne preukázané, že sťažovateľ v 2. rade sa dopustil priestupku proti občianskemu spolunažívaniu tak, ako je to uvedené vo výroku II. prvostupňového rozhodnutia (použitím slovného spojenia „tlstá sviňa“ na adresu J. B.). Uvedené nespochybnil sťažovateľ v 2. rade, resp. sťažovatelia a potvrdil to napr. aj svedok T. N. (tretia strana prvostupňového rozhodnutia). Za daných okolností má potom aj kasačný súd za to, že nebolo dôvodné detailnejšie skúmať právne možnosti vykonania nahrávky, príp. vykonať nahrávku zo dňa 06.04.2015 - pre účely preukázania priestupku sťažovateľa v 2. rade, keď sám sťažovateľ v 2. rade nepoprel, že predmetné slovné spojenie na adresu J. B. vyslovil, pričom to, že sa tak stalo po tom, čo údajne ona mala vysloviť iný vulgarizmus na adresu sťažovateľa v 2. rade, žiadnym spôsobom neneguje naplnenie znakov skutkovej podstaty predmetného priestupku zo strany sťažovateľa v 2. rade.

28. Na toto primerane odkazuje aj správny orgán prvého stupňa v prvostupňovom rozhodnutí - str. 6 - „...hoci by aj bolo spoľahlivo preukázané, že svedkovia, resp. oznamovatelia uskutočnili hrubé či vulgárne verbálne prejavy voči obvineným spôsobom, ako to uvádzajú obvinení, nemožno na základe toho bez ďalšieho usúdiť, že sa obvinení nedopustili skutkov, ktoré boli v konaní o priestupku kladené za vinu im. Navyše správny orgán akcentuje skutočnosť, že obvinený U. Q. v časti skutku sám svoju vinu priznal.“, ako aj krajský súd v bode 44 odôvodnenia napadnutého rozsudku - „44. Pokiaľ ide o argumentáciu žalobcov, spočívajúcu v tom, že práve menovaní svedkovia sa vo vzťahu k nim dopustili spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, prípadne ďalších, nimi špecifikovaných, čo mal preukázať nimi predložený dôkaz - zvukový záznam zo dňa 06.04.2015 (vulgárne nadávky a pod.), túto považoval správny súd za právne irelevantnú, pretože predmet tohto súdneho konania je vymedzený obsahom rozhodnutia správneho orgánu napadnutého žalobou...“. Kasačný súd sa s týmito závermi stotožňuje.

29. To, že krajský súd tento postup orgánov verejnej správy svojím rozsudkom z právneho hľadiska akceptoval, ako aj to, že on sám pre účely predmetného súdneho prieskumu zvukový záznam zo dňa 06.04.2015 nevykonal, z vyššie uvedených dôvodov nevyhodnotil kasačný súd ako vadu konania pred krajským súdom, resp. nezákonnosť rozsudku krajského súdu, ktorá by odôvodňovala jeho zrušenie najvyšším správny súdom.

30. Druhý kasačný bod sťažovateľov smeruje k tomu, že vykonanými dôkazmi nebolo preukázané, že by ujmu na zdraví J. B. spôsobil sťažovateľ v 1. rade, keď aj v tejto časti kasačnej sťažnosti sťažovatelia odkázali na zvukovú nahrávku zo dňa 06.04.2015 a na to, že táto by spochybnila prameň dôkazov, z ktorých správne orgány vychádzali v rámci rozhodovania vo veci.

31. Kasačný súd v prvom rade uvádza, že sa stotožňuje s názorom sťažovateľov, že lekárske potvrdenie zo dňa 06.04.2015 samo osebe nedokazuje, že pomliaždeniny na tele J. B. boli spôsobené sťažovateľom v 1. rade. Takýto konštatačný záver by nepochybne z lekárskej správy ani nemohol kvalifikovaným spôsobom vyplývať, keď ošetrojúci lekár nemá zákonné oprávnenie, resp. právomoc verejno-mocensky ustáliť, kto spôsobil určitú ujmu ošetrovanej osobe.

32. Na strane druhej, kasačný súd nemohol neprihliadať na svedecké výpovede, ktoré boli v rámci správneho konania vykonané, a ktoré sú reprodukované v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia a čiastočne aj v odôvodnení rozhodnutia žalovaného.

33. Podľa § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) (ďalej len „Správny poriadok“), správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

34. Podľa § 32 ods. 2 Správneho poriadku, podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnomu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán

35. Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

36. V zhode s názorom krajského súdu, aj kasačný súd má za to, že vykonanými dôkazmi, a to najmä svedeckými výpoveďami (k tomu pozri aj bod 16 tohto odôvodnenia), resp. príslušnou lekárskou správou Univerzitnej nemocnice L. Pasteura Košice zo dňa 06.04.2015 bolo dostatočne preukázané, že aj sťažovateľ v 1. rade sa dopustil priestupku tak, ako je to uvedené vo výroku I. prvostupňového rozhodnutia.

37. Prvostupňový správny orgán dostatočne odôvodnil, prečo považoval predmetné zistenia o fyzickom útoku sťažovateľa v 1. rade na J. B., resp. na jej psa - vrátane súvisiacich slovných prejavov sťažovateľa v 1. rade - za dostatočne preukázané, pričom v tomto zmysle kasačný súd neidentifikoval žiadne také okolnosti, ktoré by indikovali odklon od racionálneho a logického hodnotenia vykonaných dôkazov pre účely predmetného priestupkového konania.

38. Ak sťažovatelia v predmetnej časti kasačnej sťažnosti opätovne poukazujú na zvukovú nahrávku zo dňa 06.04.2015, ktorá mala byť podľa ich názoru vykonaná, a to ako dôkaz majúci hodnotu výpovede nezávislého svedka, kasačný súd uvádza, že zvukový záznam - vychádzajúc z jeho povahy - by zrejme nemohol poskytnúť objektívny dôkaz toho, či to bol sťažovateľ v 1. rade, kto udel J. B., alebo či to bola iná (tretia) osoba, a teda by nemohol negovať dostatočne kvalifikovaným spôsobom množstvo svedeckých výpovedí, ktoré naplnenie znakov skutkovej podstaty príslušného priestupku zo strany sťažovateľa v 1. rade preukazujú. K tomuto záveru dospel aj prvostupňový správny orgán, ktorý to explicitne uvádza na str. 6 prvostupňového rozhodnutia „V súvislosti s údajným zvukovým záznamom správny orgán konštatuje, že z podstaty veci je zrejmé, že zvukovým záznamom nemožno ani vyvrátiť ani potvrdiť fyzické napadnutie oznamovateľky a úder do chrbta psa...“.

39. Navyiac, aj krajský súd, ktorému sťažovatelia vytýkali nevykonanie zvukového záznamu v rámci správneho súdnictva, poskytuje v odôvodnení rozsudku dostatočnú argumentáciu pre tento postup. Krajský súd v bode 43 najmä poukázal na to, že v súvislosti s predmetnou zvukovou nahrávkou bolo irelevantným aj vykonanie testu proporcionality (pozn.: pre prípadnú prípustnosť vykonania tohto dôkazu), keďže v súdnej veci „nešlo iba o tvrdenie proti tvrdeniu (poškodená svedkyňa - žalobcovia), ale výpoveď poškodenej bola potvrdená citovanou lekárskou správou aj výpoveďami ďalších svedkov...“. Následne v bode 44 krajský súd doplnil, že vykonanie tohto dôkazu považoval za bezpredmetné aj ako dôkaz preukazujúci údajne vulgárne prejavy J. B. vo vzťahu k sťažovateľom, keď tieto neboli predmetom rozhodovania orgánov verejnej správy, a teda nie sú ani predmetom správneho súdneho konania. V bode 45 krajský súd konštatoval nedôvodnosť argumentácie sťažovateľov aj v tom kontexte, že prípadný

nesúhlas dotknutých osôb s vykonaním zvukového záznamu by mal preukazovať, že tieto osoby klamali, keď krajský súd uzavrel, že vzhľadom na dostatočné preukázanie skutkov, ktoré sa im kladú za vinu, je to irelevantné.

40. Vychádzajúc z vyššie sumarizovaných skutočností, kasačný súd uvádza, že dôkazom toho, že sa priestupku (tak, ako bol z neho uznaný za vinného) sťažovateľ v 1. rade dopustil, nebolo len lekárske potvrdenie zo dňa 06.04.2015, ale aj ďalšie vykonané dôkazy, ktoré prvostupňový správny orgán hodnotil v ich vzájomných súvislostiach. Tieto dôkazy pre účely správneho súdneho prieskumu akceptoval aj krajský súd a kasačný súd nevidí dôvod, aby sa od týchto názorov a hodnotení (správnych orgánov a krajského súdu) odklonil.

41. Nevykonanie zvukového záznamu zo dňa 06.04.2015 orgánmi verejnej správy pre účely konania o priestupku nevyhodnotil krajský súd a ani kasačný súd ako nezákonnosť postupu orgánov verejnej správy. Vykonávanie dôkazov podľa § 32 Správneho poriadku patrí správne orgánu, ktorý návrhmi účastníka konania viazaný nie je. Navyiac, odôvodnenia orgánov verejnej správy dostatočne podrobne opisujú vykonané dôkazy, ako aj závery, ku ktorým orgány verejnej správy na základe týchto dôkazov dospeli. Tak správne orgány, ako aj krajský súd poskytujú účastníkom konania v jednotlivých rozhodnutiach primeranú reakciu na to, prečo nebolo dôvodné podrobnejšie skúmať prípustnosť predmetnej zvukovej nahrávky, resp. túto vykonať pre účely tohto priestupkového konania.

42. Kasačný súd v súvislosti so zvukovou nahrávkou predloženou v priebehu konania pre úplnosť uvádza, že podľa rozhodovacej praxe kasačného súdu, ani nahrávky získané bez súhlasu osôb, ktorých hlasy, resp. podobizne sú na nich zachytené, nie sú bez ďalšieho vylúčené ako dôkaz v správnom konaní. Ako je uvedené v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Asan/32/2019 zo dňa 14.01.2020, „V správnom konaní sa nezriedka vyskytujú dôkazy, ktoré boli získané v rozpore so zákonom, avšak ich použitie resp. vykonanie môže byť za splnenia určitých podmienok prípustné. Pôjde najmä o obrazovo-zvukové záznamy vyhotovené bez vedomia alebo súhlasu osoby, ktorej osobný prejav je na zázname zachytený. Pri predmetných záznamoch vzniká konflikt s ustanoveniami občianskeho práva upravujúcimi ochranu osobnosti a prejavov osobnej povahy (§ 11 a nasl. Občianskeho zákonníka), ako aj s čl. 8 Európskeho dohovoru o ľudských právach a čl. 16, 19 ústavy. Mimoriadny význam prípustnosti aplikácie takto nadobudnutých dôkazov sa objavuje v situácii, kedy dochádza k tzv. dôkaznej núdzi. Správny orgán je v takomto prípade oprávnený zvážiť použitie aj takéhoto dôkazu, avšak je potrebné, aby realizoval test proporcionality... 13. Vychádzajúc z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva by mal správny orgán v rámci testu proporcionality posúdiť, či sa v danom prípade jedná o natoľko výnimočné okolnosti, že iný postup nie je možný a neprípustnosť takéhoto dôkazu by hrozila zrejme nespravodlivosť, či napriek pripusteniu dôkazu, ktorý bol získaný v rozpore so zákonom, budú zachované garancie spravodlivého procesu vo vzťahu ku všetkým účastníkom konania a či v danom prípade bude s ohľadom na princíp proporcionality odôvodniteľné uprednostnenie verejného záujmu, resp. záujmu poškodenej strany, pred ochranou záujmu subjektov dotknutých takýmto dôkazom. [...]“ Z uvedeného potom vyplýva, že predpoklad žalovaného smerujúci k tomu, že absencia súhlasu dotknutých osôb s nahrávaním spôsobuje bez ďalšieho neprípustnosť, resp. nemožnosť vykonania tohto dôkazu, nie je dôvodný (str. 5, posledný odsek - rozhodnutia žalovaného).

43. Pre verifikáciu, či krajský súd a správne orgány boli oprávnené vykonať dokazovanie prostredníctvom zvukovej nahrávky obstaranej sťažovateľmi bez súhlasu dotknutých osôb, resp. či by takýto úkon bol dôvodný a možný, kasačný súd pristúpil k vykonaniu testu proporcionality. Tento test je metodikou na riešenie ústavnosti konfliktu medzi dvoma základnými právami, v predmetnej veci medzi právom sťažovateľov na obhajobu a právami dotknutých osôb na súkromie.

44. Samotný test proporcionality pozostáva z troch krokov, testu vhodnosti, nevyhnutnosti a primeranosti, ktoré sa skúmajú postupne, pričom tieto kroky musia byť naplnené kumulatívne (súčasne) a nevyhovenie jednému z týchto krokov znamená nevyhoveniu celému testu proporcionality.

45. V prvom kroku testu proporcionality - teste vhodnosti - sa skúma, či tento zásah sleduje dostatočne dôležitý, legitímny cieľ na ospravedlnenie jeho vykonania a či existuje racionálna väzba medzi zásahom a cieľom zásahu (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 152/08 zo dňa 15.12.2009). V tejto konkrétnej veci je obsahom testu vhodnosti posúdenie, či by prípadným obmedzením práva na súkromie dotknutých osôb vykonaním zvukovej nahrávky bolo možné dosiahnuť akceptovateľný cieľ -

realizáciu iného základného práva (práva sťažovateľov na obhajobu). K obmedzeniu osobnostných práv dotknutých osôb totiž možno pristúpiť len vtedy, ak by vykonanie predmetnej zvukovej nahrávky mohlo objektívne prispieť k realizácii práv sťažovateľov na obhajobu. Kasačný súd teda skúmal, či by bolo vykonanie predmetného dôkazu účelné, vhodné, resp. dôvodné.

46. Najvyšší správny súd v zmysle uvedeného dospel k záveru, že vykonanie predmetného dôkazu v súdnej veci nebolo, resp. nie je dôvodné (t.j. nebolo spôsobilé naplniť sledovaný cieľ), keď najmä sám sťažovateľ v 2. rade nerozporoval, že na adresu poškodenej použil urážlivé slovné spojenie uvedené v skutkovej vete rozhodnutia orgánu verejnej správy. Ak by sa totiž aj zvukovou nahrávkou preukázalo, že tak urobil po tom, čo poškodená na jeho adresu použila obdobný vulgarizmus, nenegovalo by to zodpovednosť sťažovateľa v 2. rade za priestupok, z ktorého bol uznaný za vinného, a ktorý bol v konaní dostatočne preukázaný. Ani pre účely skutku sťažovateľa v 1. rade nebolo vykonanie zvukového záznamu dôvodné (účelné), keď kasačný súd má za to, že zvukový záznam by nemohol preukázať, že sťažovateľ poškodenu, resp. jej psa neudrel, a to najmä v prípade, ak toto jeho protiprávne konanie dosvedčilo niekoľko svedkov a zároveň existuje listinný dôkaz (lekárska správa), ktorý - keď je hodnotený spolu s inými dôkazmi (najmä s vykonanými svedeckými výpoveďami) - toto protiprávne konanie sťažovateľa v 1. rade dostatočne preukazuje.

47. Vzhľadom na uvedené (body 43 až 46 tohto odôvodnenia) má kasačný súd za to, že vykonanie tohto zvukového záznamu (obstaraného sťažovateľmi bez súhlasu všetkých dotknutých osôb) by neprešlo testom proporcionality (konkrétne jeho prvým krokom - testom vhodnosti) tak, ako je tento test chápaný rozhodovacou praxou kasačného súdu, a to ani v prípade, ak by krajský súd, resp. správne orgány tento test plnohodnotne vykonali. Na strane druhej, tak z rozhodnutí orgánov verejnej správy (k tomu pozri napr. bod 38 tohto odôvodnenia), ako aj z rozsudku krajského súdu (k tomu pozri bod 39 tohto odôvodnenia) vyplýva, že orgány verejnej moci sa predmetným návrhom na doplnenie dokazovania zaoberali a riadne sa s ním vysporiadali. Za týchto okolností potom nemohol najvyšší správny súd prisvedčiť argumentácii sťažovateľov, že nevykonanie predmetnej zvukovej nahrávky v rámci konania (či už pred orgánmi verejnej správy alebo krajským súdom) je takou vadou konania, ktorá robí napadnuté rozhodnutia orgánov verejnej správy nezákonnými a odôvodňuje ich zrušenie.

48. Pre úplnosť kasačný súd uvádza, že neušlo jeho pozornosti, že krajský súd venoval primeranú pozornosť aj ďalším parciálnym otázkam spojeným s predmetom konania, a to aj v rozsahu, ktorý sťažovateľa (v procesnom postavení žalobcov) nenamietali. Ide najmä o skúmanie primeranosti uložených sankcií, resp. identifikáciu prípadných procesných pochybení, ktoré by mali vplyv na zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy (bod 47 a bod 48 rozsudku krajského súdu).

49. Záverom kasačný súd sumarizuje, že predmetom konania pred správnymi orgánmi, ako ani pred krajským súdom nebolo prípadné protiprávne konanie J. B., príp. tretích osôb vo vzťahu k sťažovateľom, a preto napr. námietka sťažovateľov o tom, že to bola J. B., ktorá ako prvá verbálne zaútočila na sťažovateľov, je pre účely tohto konania bezvýznamná. Nič nebránilo sťažovateľom v tom, aby prípadné deliktálne konania voči tejto osobe/týmto osobám iniciovali oni, a to opierajúc sa napr. aj o zvukový záznam zo dňa 06.04.2015. Vzhľadom na to, že sťažovateľ v 2. rade nepoprel vyslovenie slovného spojenia „tľstá sviňa“ na adresu J. B., čo potvrdili v priebehu konania aj ďalší svedkovia, kasačný súd má za to, že preukázanie tohto skutku sťažovateľovi v 2. rade bolo dostatočné na to, aby orgány verejnej správy rozhodli vo veci tak, ako rozhodli. Aj v súvislosti so skutkom sťažovateľa v 1. rade kasačný súd uvádza, že vykonanými dôkazmi bolo jeho protiprávne konanie dostatočne preukázané. Krajský súd - ako ani orgány verejnej správy - netvrdili, že dôkazom toho, že sa sťažovateľ v 1. rade predmetného skutku dopustil malo byť výlučne lekárske potvrdenie zo dňa 06.04.2015, ale - naopak - rozhodnutia orgánov verejnej správy, ako aj krajského súdu detailne odkazujú na ďalšie dôkazy (svedecké výpovede), ktoré viedli k predmetnému záveru. Za daných okolností potom kasačný súd dospel k záveru, že nevykonanie zvukovej nahrávky zo dňa 06.04.2015 ako dôkazu v priestupkovom konaní, resp. v konaní pred krajským súdom, nepredstavuje takú vadu konania, ktorá by odôvodňovala zrušenie rozsudku krajského súdu, príp. orgánov verejnej správy. Uvedené platí o to viac, že tak orgány verejnej správy, ako aj krajský súd v texte svojich rozhodnutí dostatočne - aj keď vo všeobecnej rovine - odôvodňujú, prečo vykonanie tohto dôkazu nebolo relevantné.

50. Najvyšší správny súd po tom, čo (zároveň) dospel k záveru, že z vyššie uvedených dôvodov neexistujú ani okolnosti, ktoré by odôvodňovali zrušenie rozsudku krajského súdu, príp. na iný postup,

kasačnú sťažnosť sťažovateľov podľa § 461 SSP zamietol. V tomto kontexte kasačný súd dopĺňa, že ani s prihliadnutím na § 195 SSP neidentifikoval vo veci žiadne okolnosti, ktoré by odôvodňovali vyhovie kasačnej sťažnosti sťažovateľov.

51. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 167 ods. 1 SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP. Sťažovatelia v kasačnom konaní úspech nemali a žalovanému náhrada dôvodne vynaložených trov kasačného konania prislúcha len v prípadoch, ak to možno spravodlivo požadovať a po splnení zákonom stanovených podmienok len výnimočne (§ 168 SSP), ktoré podľa obsahu súdnych spisov nenastali. Z týchto dôvodov kasačný súd účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania nepriznal (výrok II. tohto rozsudku).

52. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky jednomyseľne pomerom hlasov 3:0. t.j. jednomyseľne (§ 139 ods. 4 SSP, § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **n i e j e** prípustný.